

REDACCIO :

Josep PALLACH

26, rue Constantinople, Paris (8°)

ADMINISTRACIO :

Antoni IBORRA

13, rue Bassano, Paris (16°)

C. Ch. Postaux 4163-90 — PARIS Preu de l'exemplar: 20 francs.

Suscripció l'any: 250 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

Lletra de l'Interior

El franquisme contra Catalunya

Barcelona, juliol.

EL PROBLEMA DE L'AIGUA A BARCELONA. — El senyor Acedo, governador de Barcelona, decidí en un gest de magnanimitat, que la llengua catalana podia accedir a l'escena del Liceu. El resultat de tanta generositat, ja el coneixeu. I com que pel que es veu al governador li agrada fer-se aplaudir, li suggerim que faci un tomb per les cues que, cada dia a les sis de la tarda, es formen entorn de les fonts públiques de la ciutat. Si Acedo vol saber el que els barcelonins — i les barcelonines — pensem d'ell i del seu amo, que ho demani als nombrosos ciutadans que, després de 14 anys d'ajuntaments i de governadors de Franco, continuen encara sense aigua a l'estiu. Li diran l'opinió exacta que els catalans tenim d'aquest règim que ho ha desorganitzat tot i que no ha creat res.

«DESTINO» S'EXPLICA. — «Destino», que d'ençà de la història dels tramvies ja no s'atreveix a parlar dels problemes de la ciutat, ha parlat recentment de la qüestió. Per dir què? Que «es por falta de presion y no de agua por lo que tantos grifos ciudadanos no han manado estos días...». Textual. I després diu que la Companyia d'aigües ja va estudiar el 1947 la situació, i que el 1949 va elaborar un projecte, i que ara, el 1953, el govern de Franco l'ha aprovat. El governador amb una presa pintoresca ha confirmat, de retorn de Madrid, tot el que diu «Destino». Seguint el ritme actual, des barcelonins tindran aigua a dojo l'any 2.000.

LA FIRA DE MOSTRES I LA INDUSTRIA CATALANA. — La fira de mostres ha permès de nou als dirigents franquistes de lluir-se internacionalment gràcies al treball i a l'esforç dels catalans. El ministre de Comerç deuria doncs estar agraït als industrials i als comerciants que, malgrat la manca d'energia, de matèries primeres, d'ajuda a l'exportació, han fet aquest any un nou esforç per quedar bé. No podem ara dels obrers; el senyor Arburua no els coneix ni l'interessen. L'especialista és Giron i aquest ja s'ha cuidat de desenganyar-los, com veurem en aquesta mateixa crònica.

L'indústria catalana deu lluitar contra la hostilitat del règim centralista i contra els defectes propis d'un Estat totalitari i insolvent. Actualment té dos principals problemes plantejats: la

manca de matèries primeres i la manca de mercats per a l'exportació, donada l'escassa capacitat del mercat interior.

Que ha dit el senyor Arburua davant aquests problemes que han plantejat els industrials?

Com que pel règim franquista significaria un gran fracàs tornar al racionament de pa — i la collita de blat és desastrosa — les importacions de cotó poden ésser sacrificades. El desgavell del camp espanyol continua doncs amb conseqüències greus damunt l'economia general del país.

Dels mercats exteriors, les promeses encara foren més vagues. El ministre ha fet al·lusió a «una operació M2» de prospecció de mercats a Sudamèrica i als països àrabs.

Si hi ha matèries primeres, la sobreproducció amenaça. Malgrat que a la península existeix un mercat «potencial» que el senyor Arburua calla. I naturalment, els fabricants tampoc en parlen. Prefereixen anar fent la viu-viu, pidolant la protecció —relativa— dels que odien Catalunya en comptes de plantejar clarament les condicions d'una política d'expansió industrial, d'inversions en la renovació d'un utilatge de crepít, de possible abaratament dels preus... Aquesta política reclama la liquidació del franquisme. Aquesta és la raó del silenci dels uns i dels altres.

ELS SALARIS I EL SENYOR GIRON; EL CAMP I EL SENYOR SUANCES. — De què no existeixi aquest mercat interior, ja se'n cuida Giron. En el seu recent discurs el ministre del Treball ho ha dit clarament: «Els obrers no deuen esperar millors de salaris ni si venen dolars americans...». I ha recordat les vagues del 1951, referència oportuna que demostra el camí que cal seguir si els obrers volen obtenir satisfacció. Naturalment Giron oblida de dir que, com a conseqüència d'aquelles vagues i del descontent que demostraren els propis empleats de l'Estat, els salaris dels funcionaris foren augmentats de 40%. I entre aquests, els dels ministres.

(Passa a la plana 2)

JULIOL DEL 1936.
VISCA CATALUNYA!
VISCA LA LLIBERTAT!
VISCA EL SOCIALISME!
JULIOL del 1953.

Perquè sóc socialista?

per M. SERRA I MORET

[[N excel·lent company nostre, militant del Moviment Socialista de Catalunya, ens remarcava la necessitat de fer una exposició clara i succinta de les raons per les quals hom és socialista a fi de que els afiliats puguin lluitar-se de dubtes i contestar a ells mateixos o als altres qualsevol contradicció que s'interposi a llurs conviccions o sentiments.

No és la primera vegada que se'ns fan requeriments d'aquesta mena. Quan feiem el nostre apòstolat per Catalunya, sovint topàvem amb neòfits que ens demanaven un catecisme o una exposició compendiada de la nova fe, i en mitjans i conferències, a vegades eren els veterans els que demanaven per als nous vinguts un decàleg de principis que els deixés la consciència segura i la sensació de que havien entrat en possessió de la veritat.

Sabiem que causàriem decepció si dèiem que el Socialisme és el contrari de la doctrina definida pels prínceps de l'església i de la llei escrita amb un reglament concret per la seva estricta aplicació. Els dèiem que el terme mateix és de si prou expressiu: Socialisme vol dir fer societat, relació i lligam entre els homes, desaparició d'interessos personals, de grup o de nació, que contradiguin o dificultin l'entesa i la fraternitat entre tots els éssers humans. Això tan senzill i a l'abast de totes les intel·ligències, no es resol en uns principis immutables ni en una taumaturgia d'acció com passa amb les religions que ens han ensenyat i ens han deformat des de l'infantesa. Es, més aviat, un estat de comprensió, de lucidesa mental, de bondat intrínseca i és, sobretot, una conducta.

Més d'un cop havíem dit que l'home que complia els seus deures amb la família, amb els amics, amb la pàtria, amb la societat, era un perfecte socialista. No han mancat els que s'acollien als nostres rengles per a repudiar la muller i els fills com si el Socialisme pogués eximir-los de responsabilitat i els lliurés patent per a convertir-se en una mena de Ibn Saud amb harem i renda fixa. Sortosament, el Socialisme s'ha nodrit sempre de consciències netes i si Espanya tenia un Pablo Iglesias, els altres països tenien igualment figures venerables i exemplars. La conducta ha estat sempre el millor mirall per a reflectir la qualitat del pensament, i els homes bons, encara que no hagin penetrat les excel·lències d'un ideari que, no promet, sinó que implanta la justícia social, són de fet els

(Passa a la plana 2)

L'HORA DE LES CONFESSIONS

El comunisme internacional està passant per una onada de «misticisme». Arreu floreixen individus que, esporuguits de certes desviacions, fan amb tota unció la seva autocrítica. Altres, per motius no massa clars es lliuren a atacar violentament el règim i els homes que havien servit fins ara.

Els primers, de moment, després de la seva confessió i de la corresponent penitència que els amos de l'hora els imposaran, tot i suspectes podran restar encara dins els rengles de la santa mare església roja.

Els segons, amb la seva confessió es volen fer perdonar pels seus enemics d'ahir la seva passada actuació, gens recomanable tot i atreient les fúries dels companys de la vetlla que els inonden amb un xafec d'insults preses del diccionari bolxevic.

Els comunistes espanyols no podien pas escapar a la tempesta desfermada en el món del triumvirat rus (l'estalinisme és mort), i ens han donat exemplars de confessionals tan remarcables com Castro, el Campesino i Hernández.

Diguem desseguida que els documents que aquests senyors han llençat al públic per justificar la seva tèrbola i a vegades inhumana conducta passada, no ens mereixen el més mínim respecte.

Perquè sóc socialista?

(Ve de la plana 1)

nostres aliats i vénen finalment al Socialisme per una gravitació natural i lògica.

Hi vénen, sobretot, els proletaris, els desposeïts. No hi vénen per la cobrança d'un benestar burges, per l'apropiació violenta de les riqueses comunes, ni per gaudir de privilegis que el Socialisme condemna i aboleix. Hi vénen perquè el dipòsit de bondat i d'energia es concentra en els treballadors, en els treballadors conscients, que comprenen els efectes catastròfics de la lluita d'interessos i de la lluita de classes. La qual, no solament pertorba les relacions normals entre els homes, sinó que els desmoralitza, els desvaloritza i els situa en un pla inferior, irracional, rudimentarí. Formar part d'aquesta selecció d'homes altruïstes i abnegats és avui el títol més preat que pot freturar-se si és que entre nosaltres valgüessin els títols i no creguéssim que el Socialisme a tots ens iguala i a tots ens agermana.

LLETRA DE L'INTERIOR

(Ve de la plana 1)

La situació al camp espanyol —el veritable mercat de la indústria de transformació catalana— és igualment deplorable, i les importacions de blat són una mostra del fracàs del règim. La sota-producció és de rigor. La solució està lligada a tot l'esforç de política racional que aquest règim no pot fer. El problema dels adobs, per exemple, n'és un element. El franquisme l'ha agreujat, amb el seu famós «pla del nitrògen» que devia aplicar l'I. N. I. de Suarces, i que ha provocat la repulsa dels agricultors. Els adobs nitrogenats («nacionals») resulten molt més cars que els importats. Però com que l'indústria del nitrògen és «important» per la guerra, segons els nostres generals, s'ha de protegir. Resultat: la migrada producció estatal no ha pogut ni vendre's

La seva actuació durant els anys de lluita contra el feixisme espanyol és massa recent, i a vegades massa cruel, per a que puguin enternir-nos les seves lletanies, car si ells ahir estaven al servei de l'amo de l'Est i li immolaven milers i milers de víctimes sense que això els fes fremir en el més mínim; si amb la seva actuació de lacais d'un altre país ajudaren a desfer la República i tot un poble pel gust de servir el Déu roig, qui ens pot assegurar avui que el canvi tan violent operat en ells és dictat no per reificar sinó per a servir a un altre Déu que, tot i trobant-se en altres continents, disposa també de mitjans econòmics prou potents per a ofegar la llibertat allà on aquesta li fa nosa i comprar a tots aquells que de la seva persona n'han fet un «modus vivendi» com qualsevol prostituta.

Certa propaganda dita anticomunista que avui inonda Europa és tan baixa de sostre, i es veu tan que és feta a tant la línia, que, emprant una fórmula capitalista, ens atrevim a dir que el capital esmerçat en aquesta empresa no solament no donarà cap percentatge sinó que és irremeiablement perdut.

Jo he pogut constatar personalment, no una vegada sinó moltes que, demòcrates fervents, en iniciar-se certes emissions de ràdio destinades a aquest anticomunisme a preu fet, han tancat l'aparell de la mateixa manera que ho farien si els engegessin un discurs moscovita.

Sí, avui el poble ja està cansat d'un «anti» que per ésser tal és negatiu en tots els aspectes.

L'anticomunisme d'un Franco, d'un Chang-Kai-Xec, d'un Mac Carthy o d'un generalat qualsevol de les dictadures llatino-americanes, mereix el mateix menyspreu als homes lliures que el que poden obtenir els Campesinos, els Hernández i tots aquells que es serveixen d'aquesta propaganda no per amor a la llibertat i a la humanitat, sinó per una qüestió d'odi o d'estómac.

Els socialistes catalans i els d'arreu del món no podem deixar-nos contaminar d'aquesta lepra política; hem de perseguir la nostra lluita en tots els fronts, i encara que els nostres mitjans de propaganda siguin econòmicament magres, la nostra veu i la nostra acció serà més forta perquè en el combat, o més del nostre entusiasme, hi portarem la nostra sinceritat, i sobretot el nostre pensament completament lliure de tota pressió vingui de l'Est o de l'Oest.

Jean ALEU

TOT CAMINANT

SI LA VIOLENCIA PASSA DE MODA

D'uns anys ençà, en les converses, en els mitjans, en els periòdics, en les revistes, per la ràdio i també en bona part de llibres, hom parla «guerra». Informacions sobre noves armes, evaluacions d'exèrcits, línies defensives o agressives, blocs econòmic-polítics antagònics, etc., etc.

Aquell trescar senzill i agradós d'una conversació centrada sobre inquietuds espirituals, o bé aquell raonar sobre qüestions socials o polítiques, art, música, o també d'admiració transformant-se en elogi dels progressos de la ciència, és a dir, l'home normal, expressant-se normalment, avui gairebé ja figura d'original.

Ahir l'últim recurs era la violència, avui és el començament. I encara la violència era només concebuda com l'antídote de la justícia. D'aquest complex, però, cadascú se'n troba afectat, car ben poca gent hi ha en aquest món que, poc o gaire, no hagi tingut l'obligació d'intervenir en les darreres guerres i, per tant, tots hem estat forçats a fer l'aprenentatge de la violència.

I el pertorbador de tot això és que entre els vençuts hi ha sovint el just i, entre els vencedors, temporals si voleu, s'hi troben els relapses i els canalles. Citem-ne un: Franco.

Es el clima convenient a la dictadura, als abusos de poder, a la injustícia a seques, és, per dir-ho més clar, l'últim suport, la darrera cresta del sistema capitalista i dels estats concentracionaris.

Naturalment, tot té un terme, tot tallant l'osca i, precisament ara, quan ja podem esguitar amb profunda perspectiva els efectes de tan malaurada etapa, una claror esblaimada, però certa, comença a apuntar.

Constatem l'imminent armistici de Coresa. Els signes, no definits suficientment, però perceptibles, d'un canvi en el camp concentracionari, entre els quals, els acords presos pel Comitè Central del P.S.U. de l'Alemanya de l'Est, tenen especial relleu i significació. I, també, l'esmortiment de les relacions americano-franquistes, tan inmorals, potser, com qualsevol acte dels que s'han produït a l'àrea de la influència russa. No volem pas veure, sense raonar, la vida de color de rosa, ni tampoc voldríem pecar d'incautes, més, malgrat tot, no creiem errar-nos creient que caminem cap a la pau i que anem deixant enrera la violència.

I no es tracta d'escatir si és degut a la por recíproca o a una metamòrfosi del tarannà dels homes. Arguments vàlids hi ha per a sortir vencedors les dues tesis, com també és acceptable, o millor, la següent: l'amplitud de la guerra futura obligaria al capitalisme a jugar la darrera carta, i podria perdre-la; i per l'imperialisme rus, risca d'ésser la seva total ensulciada.

Qui té a perdre és per principi conservador. Hem entrat en el judici de conciliació i, tàcitament, les dues parts van considerant que la violència ha passat de moda. Si fós així, ben aviat la nova situació mundial, moral i política, esgotaria tota possibilitat de mantenir-se al poder, Franco i el falangisme.

Enric BRUFAU

IANQUIS I RUSSOS

per Pere Foix

DAVANT les multituds, sempre sentimentals i sovint venjatives, és més fàcil fer la crítica de la política nordamericana que la dels bolxevics. Sereu escoltats amb més interès si us decanteu per combatre les errades, múltiples, certament, dels nordamericans que no pas si risqueu de posar en evidència les crueltats de la dictadura russa, la policia de la qual, per exemple, parteix del principi que tots els ciutadans són presumptes delinqüents.

El món sencer ha rebut greuges de russos i ianquis, particularment nosaltres. Respecte els russos, hi ha testimonis irrecusables de la tragèdia que va representar el seu «ajut» a la República espanyola durant la nostra guerra contra el feixisme internacional, del menyspreu amb que han tractat i tracten els expatriats peninsulars i, de retruc, a les institucions republicanes exilades.

Tothom viu amb la inquietud, al car, les guerres d'Àsia són una amenaça a la pau mundial. Els russos fan una política sinuosa, maquiavèlica, en la qual hi poden quedar atrapats els seus adversaris. Després de la mort de Stalin, el seu successor Malenkov ha dit que és possible una entesa entre els russos i l'Occident. Tot allò que es diu a Moscou per al públic internacional, ha estat prèviament molt ben estudiat i al Kremlin en preveuen les conseqüències. De moment, el seu objectiu principal és desunir les democràcies occidentals.

Es de creure que la guerra és rebutjada per tothom pels danys que provoca. Si Hitler hagués pogut apoderar-se dels territoris que abellia sense fer-la, hauria estat l'home més sortós de la terra. I Hitler també es declarava pacifista, a condició, però, que el deixessin fer. Ara, els russos, si escolten la seva propaganda, són els més fervents pacifistes. Però en no haver reeixit a estendre el seu sistema de govern a tots els països del món, podrà ésser que intentessin la invasió d'Europa i, si us plau per força, fer «feliços» a tots els homes a la manera russa.

Perquè el comunisme d'Estat, implantat a Rússia des del 1917 i que tantes simpaties desvetllà entre els treballadors de tot el món, no ha pogut triomfar en els pobles més industrialitzats? Tenint en compte la teoria de Marx, el comunisme devia establir-se preferentment en els països d'un major desenvolupament industrial. Els fets, però, són contraris a les prediccions marxistes, perquè llevat de Txecoslovàquia,

país culte i industrial, ha pogut senyorejar a Rússia, Xina i els Balcanes, països endarrerits culturalment i industrialment. En els pobles en els quals la cultura és florent i el proletariat està ben organitzat, el comunisme soviètic hi pot deixar les dents.

El sistema capitalista, malgrat les moltes i gravíssimes falles que impulsen la violència i que, ben aprofitades pels comunistes, poden ajudar la seva propaganda, ha estat prou intel·ligent per adaptar un sistema de llibertat que permet als treballadors organitzar-se políticament i sindical, que poden expressar el seu pensament per mitjà de la premsa i de la tribuna, que quan els convé poden declarar la vaga per a la defensa de llurs interessos de classe, essent lliure el desplaçament i voluntària l'elecció de la professió, així com el canvi de treball i d'empresa. En resum, el capitalisme democràtic permet als treballadors tot allò que li neguen els comunistes.

Un proletariat desorganitzat, irresponsable, analfabet i miserable, és candidat a caure en l'esclavatge. Per altra banda, és sabut que un govern que vulgui desenvolupar la indústria en un

país que n'estigui mancat, en els seus començos, sobre tot, ha d'explotar miserablement els treballadors. La competència i altres factors hi obliguen, per tant, els països que han caigut sota l'òrbita soviètica, sofreixen la misèria i l'exploació que comporta la febre dels bolxevics per a la industrialització. La dictadura incrementa encara més l'esclavatge del proletariat.

Els russos, com tothom, temen la guerra, però ells estan decidits a fer prevaler la seva teoria de govern arreu del món. I per tal d'estendre el seu domini, de primer provaran de desunir els occidentals, ahora que provocaran per ci per là, aldarulls, revotes, sabotatges, atemptats valent-se dels partits comunistes sotmesos a les directrius de Moscou i, aprofitant l'enrenou i la desorientació que aquest desordre organitzat pot produir, intentaran donar una sèrie de cops d'Estat com el de Txecoslovàquia. Cas de fracasar en aquesta etapa, riscaran mobilitzar l'Exèrcit Roig fent esclatar la tercera guerra mundial amb tots els seus perills i conseqüències? Més que de ningú, dependrà de la classe treballadora internacional.

Mèxic, juny del 1953.

SOUSCRIPCIO PRO-EMPRESONATS NOVES LLISTES REBUDES

Llista n. 353, Londres : Amics d'Anglaterra,	25.000;
Llista n. 132, Mexico : Miquel Ferrer	1.945
Llista n. 354, Venezuela : Amics de Venezuela	10.470
Llista n. 136, Venezuela : Unes amigues socialistes	3.490
Llista n. 3, Paris :	
Rafael Tugores	2.000
Eusebi Ferragut	500
Eduard Soler	1.000
Juan Soler	2.500
Llista n. 75, Paris :	
Ramon Arquer	1.000
Josep Rovira	1.000
Paul Bartou	500
Rubio	200
Jam	100
Michaud	50
Arquer	150
Llista n. 143, Mèxic :	
Tomàs Turo	1.000
Jaume Ros	4.000
Marti Juanola	6.225
Juan Carreres	6.225
Llista n. 150, Perpinyà :	
Juan Arbones	500
Juan Nolla	400
Juan Arbones fill	200
Jupiter Arbones	200
Jaume Felip	400
Anònim	1.000
Llista n. 153, Burdeos :	
Miquel Jaime	500
E. Armengol	300
R. Jovén	500
B. Gilart	500
Llista n. 141, Mirabel-aux-Baronies :	
Francesc Gonzalez	100
Carmen Gonzalez	500
Helia Gonzalez	50
Alain Gonzalez	50
Yvan Gonzalez	50
Llista n. 355, Toulouse :	
M. Miquel	500
J. i R. Bagües	500
A. Bueso	100
E. Bagües	500
A. Marçal	1.000

ADMINISTRACIO

Acusem rebut de les següents quantitats :	
Secció de Burdeos	800
M. G. de Lorient	500
Secció de Paris	4.400
J. S. de Paris	700

L'AJUDA ECONOMICA ALS EMPRESONATS CONTRIBUÏU AL FONS PERMANENT D'AJUT!

Publiquem avui noves llistes de donatius pels companys empresonats. Remerciem de nou a tots aquells que ens envien la contribució, per petita que sigui. Els temps són difícils a tot arreu i uns companys poden fer més i altres menys, però tots podem contribuir a assegurar l'ajuda, a afirmar la nostra solidaritat amb els detinguts, i a ajudar als companys de l'Interior en la feixuga tasca que heroïcament menen ja fa anys. Ajudeu-nos doncs i demaneu-nos noves llistes de subscripció que fareu circular entre els vostres amics!

REUNIO DEL CONSELL DE COORDINACIO DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

El Consell General del Moviment Socialista de Catalunya convoca la reunió del Consell de Coordinació que tindrà lloc, en principi, a Perpinyà durant la segona quinzena d'agost. Com en els anys precedents, les seccions rebran ràpidament el rapport del C. G., junt amb l'ordre del dia provisional i les normes que regiran el període de discussió i la reunió del C. G.

III APLEC DE LA SARDANA

(Ussat-les-Bains, 30 d'Agost de 1953)

La Comissió Organitzadora de l'«Aplec de la Sardana» es complau anunciar que aquesta «llure manifestació de catalanitat en terres de França», iniciada ara fa dos anys sota els auspicis del Casal Català, de Castres, i la «Llar de Germanor Catalana», de Tolosa del Llenquodoc, i portada a la pràctica sota el nom genèric de les «Entitats Catalanes a França», tindrà lloc el diumenge dia 30 d'Agost de 1953, matí i tarda, a les vores del riu Ariège, a Ussat-les-Bains.

Per tota classe de detalls adreçar-se a la Comissió Organitzadora del III Aplec, a l'estatge de la «Llar de Germanor Catalana» (6, allées Roosevelt, Toulouse (H.-G.), o a en P. Treserras, rue Pradalet, a Tarascon-sur-Ariège (Ariège).

CENTRES D'APRENENTAGE

Els joves compatriotes que tinguin de 14 a 16 anys al mes d'octubre 1953 i que desitgin inscriure's a un Centre d'aprenentatge, deuen enviar urgentment, abans del 1 de setembre una demanda escrita a: M. le Directeur du C.R.P., Ecole Nationale Professionnelle de Toulouse, 32, rue Valade, fen constar l'estat civil, situació de família, estudis efectuats, situació econòmica dels familiars i ofici que desitgen aprendre.

COMENTARIS POLITICS

per Josep Pallach

La situació internacional evoluciona ràpidament i és ben segur que quan aquestes ratlles veuran la llum, les transformacions que intentem copsar hauran ja pres nous caràcters. El nostre deure, però, és bestlumar si podem les direccions possible d'aquesta evolució; precisar més tard les conseqüències dels canvis en una situació espanyola que no ha superat la crisi política ni la econòmica, i que comptava sobretot amb la marxa «a dreta» d'Europa per a vèncer una i altra.

LES ELECCIONS ITALIANES. — Després de la sèrie d'eleccions victorioses pel socialisme a Europa, heus ací una desfeta important del Partit Socialista Democràtic que, junt amb la pèrdua de vots del partit de Gasperi crea una situació inestable a la península veïna. Lliçons de l'escrutini? Per nosaltres, socialistes, una de clara: els electors obrers no comprenen ni accepten les confusions polítiques. La defensa de la democràcia burgesa, deia Saragat, imposava aquesta coalició amb els demòcrates-cristians. Els treballadors han contestat a aquest argument. La defensa de la democràcia burgesa, quan les llibertats són amenaçades pel feixisme i per l'estalinisme, és un deure del moviment obrer; però no deu portar-lo a confondre els seus representants amb els del capitalisme i del clericalisme, molts dels quals formen els quadres del partit «cristià». Al contrari; la defensa deu fer-se sense compromís ni confusió, mantenint els socialistes les seves banderes.

No és gens impossible que el propi partit de Saragat dedueixi aquesta lliçó. Per altra banda, la situació en el partit socialista dissident de Nenni pot donar lloc a sorpreses. El Partit Socialista de Nenni ha anat sol a les eleccions i mostra sovint desigs d'alliberar-se de la tutela comunista sobretot a la base, i en els quadres del nord. Les repercussions internacionals poden traduir-se a Itàlia (alguns elements de l'ala esquerra de la democràcia cristiana semblen també impacients de la fèrula d'Acció catòlica), en una conjuntura política on el socialisme pot tenir finalment el seu mot a dir.

L'ARMISTICI I SYNGMANN RHEE. — Esperem que els esdeveniments de Corea ensenyaran als americans a malviar-se dels dictadors. L'allargament i el fracàs de les negociacions: heus ací el que cercava el vell tirà, ajudat de personatges que com Mac Carthy fan més mal a la causa nord americana que tota la propaganda sociètica.

L'intervenció de Rhee, però, té una altra significació que la d'un dictador partidari de la guerra mundial i que fa el possible per a desencadenar-la. Senyala també la intervenció en la guerra freda d'aquests factors «imponderables», tan menyspreats pels «realistes» dels estats majors i que cada dia es demostren més essencials per obtenir la victòria. L'actitud de Nheru i de l'Índia, l'opinió d'Europa contra l'execució dels Rosenberg, la unanimitat popular entorn de les iniciatives de Churchill i de Attlee, el menyspreu per la inquisició dels senadors americans... tot això no pesava

res en les balances del Pentàgon. Tampoc, naturalment, la voluntat nacional dels Coreans, tantes vegades trossejada en aquest joc de les grans puixances. I heus ací que un vell dictador es recolza en la desesperació d'un pobre miserable i enganyat per tots constats. Adhuc si, com ho esperem, els E.U. arriben a vèncer aquesta desesperació, la lliçó pot ésser profitosa. Les grans puixances poden aprendre a sospesar els «imponderables».

LA REVOLTA OBRERA DE BERLIN I D'ALEMANYA ORIENTAL. — I heus ací el més essencial dels imponderables menyspreats: el més sacrificat pels amos del Kremlin que, fidels en això a Stalin, creien fàcil efectuar tots els viratges apoiant-se en l'estat totalitari i en la policia política. La revolta dels obrers de Berlín i de les grans viles de l'Alemanya de l'Est, ha proucat al món enter que àdhuc contra els estats moderns és possible lluitar. La repressió ferotge dels tanks stalinians haurà vençut momentàniament als obrers desarmats; però la propaganda comunista no podrà eixugar-se mai més les taques de sang obrera que aquesta vegada ha fet córrer obertament, després d'haver-ho fet sovint utilitzant la difamació i la calúnnia. A qui faran creure que els centenars de milers d'obers reivindicant contra una burocràcia explotadora eren agents d'Adenauer? Alemanya, l'Alemanya unida i socialista que pot sortir de les recents iniciatives britàniques, no oblidarà l'afusellament dels treballadors que protestaven contra les normes de treball imposades per un Estat inhumà...

Els successors de Stalin continuaran segurament et viratge iniciat dies abans de la revolta obrera. Si el Partit Socialista resta fidel a la seva decidida política és cap a unes eleccions lliures que pot menar-nos, l'evolució actual. D'aquestes eleccions sorgirà una Alemanya que escombrarà Grothewol i segurament també Adenauer. I qui sap si una nova acció Europea podrà retrobar-se entorn d'una França i d'una Anglaterra on el socialisme prepara també noves victòries...

PERSPECTIVES DE PAU. — Tot això encara és lluny. Les forces reaccionàries intenten desviar les corrents que menen vers la pau. Depèn també de nosaltres que no reixin. Franco, que és el principal banderer d'aquestes forces de guerra i de reacció, sap que està condemnat si es precisa aquesta Europa «a esquerra» que sembla dibuixar-se. Però amb la condemna d'un règim — la situació del 1945 ho ensenya — no n'hi ha prou. Cal substituir-lo. I el moment haurà arribat, per les forces de pau i de progrés, d'enfocar les bases d'una acció que ens pot donar el triomf. Catalunya — i ací acabem avui el comentari — deurà ésser la força essencial d'aquest nou combat que pot plantejar-se aviat.

Le gérant: A. IBORRA

Société Générale d'Impression
Toulouse

JOCS DE MANS

amb els Sindicats?

per M. GAYOLA

JA està bé que el franquisme per a sobreviure tracti per tots els mitjans de fer semblant de desmoralitzar el règim. No està pas del tot major, facin veure que creuen en la bona llaçó que els americans, seguint el fe dels franquistes. Però el que franquisme no està gens bé és que falangistes i americans ens prenguin per «tontes». Per que, vaja, una dictadura democràtica és quelcom de mai vist a menys que els mots hagin perdut tota significació. Una dictadura democràtica amb sindicats jugant a fer oposició al règim i anunciant les vagues per ràdio, estaria molt bé potser per atraure els turistes. Però com que es tracta de quelcom més seriós i més greu, cal que nosaltres diem també el nostre parer.

Si Amèrica vol signar un pacte amb l'Espanya franquista no té pas necessitat de fer tantes ganyotes. Si Nord-Amèrica per a «xeringar» Anglaterra creu que la millor manera és apoiar la dictadura clerical-militar, per escarni del poble espanyol, que ho faci en mala hora. Però que deixi als sindicats espanyols al marge d'aquests vergonyosos jocs de mans.

Es normal que el franquisme recorri a tota classe de maniobres per a endormiscar els sindicats i deshonorar-los al mateix temps. Franco sap que el seu règim està condemnat i no cerca altra cosa que guanyar temps. Si hi ha algú que cregui possible una actuació legal sota Franco, és que oblidà que la lluita sindical a Espanya té des de fa molts anys un prestigi guanyat al callu de llargues i doloroses batalles. Els sindicats avui encara conserven l'estima del món treballador: els consideren com l'únic instrument de combat capaç d'aplegar totes les tendències de l'obrerisme que, a l'interior, lluiten pel manteniment d'un sindicalisme de tradició revolucionària.

Si els americans consideren la península ibèrica com una casa de compra i venda, que sàpiguen també que hi ha quelcom que no serà penyorat mentre hi hagin militants que vagin estoicament a la presó a Catalunya o que prefereixin morir a garrotades als calabossos de Madrid. Que sàpiguen els americans que a cops de dollars sobornaran tot el que a Espanya gira al voltant del franquisme, però el poble que treballa i pateix no es deixarà pas ensarronar pel miratge d'una pretesa «llibertat» sindical encara que hi hagués algun dirigent que per nostalgia consentís a acceptar un tal mercadeig.

Els sindicats a l'interior seguiran actuant clandestinament per a redreçar una situació difícil, ben segur, fins que l'oportunitat es presenti de demostrar que el feixisme es combat i es destrueix lluitant sens treva i sense pactes.

Els sindicats espanyols ja saben el que han de fer i no necessiten que Franco els dongui permís per actuar. Els sindicalistes espanyols sabran complir amb el seu deure per tal que la democràcia americana i el sindicalisme del país de la llibertat, aprenguin que no n'hi ha prou de dir-se demòcrates. S'ha de demostrar que ho són realment.